

**Pero Mrnarević**

**Izložba „Iz ugovora sa životom“**

**Hrvatski državni arhiv (Zagreb, 28.svibnja 2007.)**

Onoga tko poznaje Peru Mrnarevića kao akademskog slikara možda će iznenaditi njegov zaokret prema skulpturi i možda će postaviti pitanje nije li riječ o neskladu umjetnika sa samim sobom. Onaj, pak, tko ga dobro poznaje, zna da tome nije tako, naprotiv, zna da je na djelu za njegov senzibilitet tipična senzualna sklonost eksperimentiranju u sferi likovnog izraza i govora, koji nitko i ni na koji način ne može obuzdati. Pero Mrnarević svjesno i odlučno proturječi svakoj uštogljenosti koja bi ga mogla zatvoriti u granice akademskim obrazovanjem zadanoga mu likovnog diskursa. To čini s nevjerojatnom lakoćom kojoj je ishodišna točka ludistički element, ispunjen šarmom i humorom, element koji potiče likovnu ekvilibristiku, što znači od osjetljivosti za boju, preko grafike do skulpture. Pero Mrnarević sam je naslovio ovu izložbu „Iz ugovora sa životom“ natjeravši nas tako da se prije svega zagledamo u duhovnu komponentu njegovog djela. I što vidimo ? Vidimo njegov razigrani optimizam kojim se otvara životu da bi s njim sklopio savez, vjerujući u pozitivan ishod usuprot ozbiljnom vremenu u kojem živimo, ispunjeni strepnjama i razočaranjima. Mrnarević jednostavno želi srediti neke svoje račune sa životom, dajući mu a ne samo primajući iz njega ono što je najvrednije, slično razmišljanju I. Andrića koji je jednom davno ironično primijetio: Svi mi imamo nesređene račune sa životom, ali je život pritom obavezno naš dužnik.“

Ideološka komponenta njegovog djela prepoznatljivo nas uvodi u pozitivno, graditeljsko i komunikativno ozračje koje negira etički imperativ po kojem je u umjetnosti sve postalo ružno, cinično i agresivno. Za razliku od svojih suvremenika koji u likovnoj umjetnosti nastoje pod svaku cijenu proširiti samo prostor vlastite slobode, Pero Mrnarević stvara sa ciljem, jer duboko vjeruje da je umjetnost energija koja čovjeka oslobađa pobuđujući u njemu sasvim određenu aktivnost. I doista svojim nas senzibilitetom nutkanim u dinamično komponiranu strukturu potiče i mobilizira da prepoznamo „bezbriznost“, „otvorenost“, „razigranost“, „nesputanost“, „dijalog“, „predosjećaj“ kao suptilnu psihološku dimenziju koja nas raduje i povezuje s našom stvarnošću. Na tome mu možemo biti zahvalni.

S druge pak strane gledano, skulpture o kojima je riječ i nisu ni u kakvoj suprotnosti s umjetnikovim grafičkim izrazom. One su oblik modulacije arhitektonskih formi u ograničenu strukturu koja slijedi grafički rukopis s naglašenom prisutnošću. Materijal u kojem su skulpture minuciozno izvedene samo se djelomično može smatrati hladnim, ali ako se u njega zagledamo, zamijetiti ćemo toplinu kojom se zrcali boja, svjetlost i pokret. Isto tako, autor ostaje dosljedan svom minimalističkom izrazu, ovaj puta minimalizam u skulpturi pokazuje dodirne točke s skandinavskim estetskim nasljeđem, čemu se umjetnik ne odupire, nego mu, štoviše, pridodaje mediteranski senzibilitet. Na kraju, što reći poželjeti mu da s istim uspjehom nastavi svoj umjetnički rad.

**Prof.dr.sc. Vera Turković**